

Репетиция.

Третиятъ актъ на драмата се изигра при ржкоплѣсканието на публиката. Четвъртиятъ, който бѣше най-важния, пълненъ съ много движение и критически ситуации, щеше да се почне слѣдъ единъ четвъртъ. Извѣтрѣ сцената, при спусната завѣса, съ голѣмъ тропотъ промѣняхъ декорацията: трѣбваше да прѣдставатъ единъ площадъ въ Севила... При излузенитѣ кулиси, до ламбата, натрупани актьоритѣ: едни съ книги ръ рѣка прѣговаряйки за послѣденъ пѣтъ ролята си, други — улисани въ шумни приказки, въ които често пробивахъ раздражени ноти. Скоро глъчката едоби остъръ характеръ.

— Азъ пакъ те съвѣтвамъ, Бартовичъ, казваше единъ дългъ, блѣдоликъ актьоръ, облѣченъ въ вѣхтъкъ сръднєвѣковенъ костюмъ, съ нѣкаква чудата капела съ перо на главата, да пазишъ приличие и да не си позволявашъ много...

— Това е ролята, господинъ Влѣховъ; ролята ми прѣдписва нѣжностъ и азъ постигамъ нѣжно... На сцената додѣ сме ти трѣбва да забавишъ, че си мжжъ на Даринка; тя е само дъщеря на Донъ-Фернандѣца, а азъ съмъ нейнъ любовникъ. Тебе ти стига, дѣто си царъ... Съки